

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΕΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἄδειας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ἘΤΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1881.

ΑΡΙΘ. 10

Ἡ γενναϊότης τοῦ μικροῦ Πελοπίδα

ΔΙΟΣΠΑΣΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Περὶ ὑπέρφρεως Θεοῦ

...Εἶναι Θεός, εἶναι Θεός! παντοῦ, ἐπάνω, κάτω,
 εἰς τοὺς βαθεῖς ὠκεανούς, εἰς τοὺς λευκοὺς αἰθέρας,
 εἰς τῶν Ζεφύρων τὴν πνοήν, εἰς γαῦρον καταγίδα,
 εἰς τῆς νυκτὸς τὸ ἔρεβος τὴν λάμψιν τῆς ἡμέρας,
 εἰς τεῦ μνημείου τὸν σαυρόν, τοῦ βρέφους τὴν κοιτίδα
 Θεὸν ἐγκλείουσαν ἅπαντας τοῦ ἀνθρώπου οἱ χώροι,
 καὶ τάνθη τὰ περικαλλῆ, καὶ τὰ τραχέα ὄρη,
 Κ' ἢ ἄρτος καὶ τὸ δάκρυον τῆς μετανόιας βέον.
 Τὸν Κύριον διαλαλεῖ βρυχώμενος ὁ λέων,
 Τὸν Κύριον ἢ ἀηδῶν· καὶ τίς δὲν ἐν κηρύττει;
 Τὰ ἐμψυχα καὶ τὰ ψυχα, ὁ μῆρυγξ καὶ τὰ κήτη
 Τὸ πᾶν καὶ ὅλα, πανταχοῦ ὑπάρχει ἀοράτως,
 εἰς βάθος καὶ εἰς ἔκτασιν, εἰς ὕψος καὶ εἰς πλάτος.
 εἰς τῆς πηγῆς τὸν ψήφρον, καὶ εἰς τὸ πλῆθρον κύμα,
 Τὸν θάνατον καὶ τὴν ζωὴν, ἀλλ' ὄχι κ' εἰς τὸ κρέμα...
 Εἶναι Θεός, καὶ εἰς τὴν γῆν κ' εἰς τοῦρανοῦ τὸ δῶμα,
 Ἄλλ' εἰς καρδίαν δυστυχῶς πλειότερον ἀκόμα....
 Καὶ δὲν ἐδόθ' ἢ ἔξωχος αὐτῆ ἀμιουργία,
 Αὐτῆ ἢ τόσον ἱερὰ καὶ τρισαγία φύσις,
 Τὸ καλλιτέχνημα ἐνὸς Θεοῦ, νὰ ἦνε λεία
 Κτηνώδους ὕλης, καὶ σοφῶν ἀσφῶν ποτὲ κτήσις!

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Η ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ!

Εἰξεύρετε, βέβαια, μικροί μου φίλοι, ὅτι τὸν Αὐγυστον εἶνε πολλὰ ὀπωρικά, ἀλλ' ἴσως δὲν εἰξεύρετε, ὅτι ὅταν εἶνε πολλὰ τὰ ὀπωρικά εἶνε καὶ αἱ σφήκες πολλαί. Διότι αἱ σφήκες—ὡς νὰ ἦσαν μικραὶ συνδρομήτριαι «τῆς Διαπλάσεως» καὶ αὐταί!—ἀγαποῦν πολὺ τὰ ὀπωρικά καὶ τὰ γλυκά.

Ὁ μικρὸς Πελοπίδας, τὸν ὅποιον βλέπετε εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ φυλλαδίου τούτου, δὲν εἶδε καμμίαν σημασίαν εἰς τὰς σφήκας σφήκες! καὶ τί εἶνε αἱ σφήκες; πολλαῖς μάλιστα ἠπόρει πῶς τόσοι καὶ τόσοι μεγάλοι ἄνθρωποι ἐφοβούντο ἐν τόσῳ μικρῷ πράγμα, καὶ ὅταν τὰς ἐβλεπον νὰ πλησιάζουν ἐπάνω των τὰς ἐδίωκον ὡς νὰ εἰμπόρουσαν αἱ σφήκες νὰ τοὺς πειράξουν!... τῷ ἔλεγον μάλιστα ὅτι κεντοῦν αἱ σφήκες καὶ προξενεῖ πόνον πολὺν τὸ κέντημά των! ἀλλὰ τί; αὐτὸν νὰ κεντήσουν; ἂς τολμήσουν καὶ βλέπουν! δυστυχία των! θὰ τὰς πιάσῃ ἀπὸ τὸ κεντρίων μὲ τὰ μικρά του δακτυλάκια καὶ θὰ τὰς

διορθώσῃ ποῦ νὰ τὸ ἐνθυμῶνται εἰς ὅλην τὴν ζωὴν!

Αὐτὰς τὰς ἰδέας εἶχεν ὁ μικρὸς Πελοπίδας διὰ τὰς σφήκας, καὶ ἦτον ὅλος χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια διὰ τὴν γενναιότητά του.

Μίαν ἡμέραν ὁμοίως, ἐν ᾗ ἔτρωγε εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐν ὀρεκτικῶν φαγητόν, ἐπέταξε πλησίον του βομβίζουσα μία μαύρη καὶ κιτρινή σφήξ, ἡ ὁποία σιγὰ σιγὰ ἤλθε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ βραχιονίου του. Παρατηρήσατε τὸν Πελοπίδαν πῶς τὴν παρατηρεῖ, μὲ περιέργειαν ἀλλὰ καὶ μὲ ἀπάθειαν.

Ἐγὼ ἤμην βέβαιος ὅτι δὲν πειράζουσαν αἱ σφήκες, σκέπτεται. Πῶς; αὐτὸ εἶνε τὸ τρομερὸν θηρίον τὸ ὅποιον φοβούνται ὅλοι; χά χά, χά! καὶ τὴν παρατηρεῖ καὶ μειδιᾷ... ἂ, νὰ, ἀνοίγει τὰ πτερά της, θὰ φύγῃ, φεύγει, θὰ μὲ ἐφοβήθῃ βέβαια, λέγει μὲ τὸν νοῦν του, ἔφυ... ὦχ! τί εἶν' αὐτό; ὦχ βελόνη ἐχώθη εἰς τὴν χεῖρά του ἐκεῖ ἔπου ἐκάθητο ἡ μέλισσα; ὦχ, πῶς πονεῖ, πῶς πονεῖ!...

Κλαίει, φωνάζει ὁ Πελοπίδας, ἡ μήτηρ του τρέχει κατατρομαγμένη καὶ ὁ Πελοπίδας τῇ δεικνύει ἐν μέσῳ τῶν λυγμῶν του τὸν βραχιονία του ὅστις ἐπρήσθη, ἐφούσκωσε, ἔγινε τόσο!

—Τί ἔχεις παιδί μου Πελοπίδα, τῷ φωνάζει, ἡ μήτηρ του, ποῖος σ' ἐπειράζει;

—Ἡ σφήκα μ' ἐκέντησε! ἀποκρίνεται ὁ Πελοπίδας ὅστις τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὸν πόνον του τὸν πολὺν ἐλησμόνησε καὶ τὴν γενναιότητά του καὶ ὅλα. Ἡ σφήκα μ' ἐκέντησε!

Ἡ μήτηρ του ἔβρεξεν ἀμέσως μὲ ὄξος τὸν βραχιονία του, καὶ ὁ τρομερὸς πόνος ἔπαυσε ἀλλ' ἡ συνείδησις του τῷ ἔλεγεν ἀπὸ μέσα.

—Εἶσαι ἀνόητος· δὲν ἀκούεις ὅτι σοῦ λέγουν οἱ μεγαλειερότεροί σου· ἤθελες νὰ κἀμῃ τὸ παληχάρι· αἱ! κεντᾶ λοιπὸν ἢ δὲν κεντᾶ ἢ σφήκα; πῶς δὲν τὴν ἐπιάσας ἀπὸ τὸ κεντρί της; ἄλλην φοράν ὅταν σοὶ λέγουν οἱ μεγαλειερότεροί σου ὅτι ἐν πράγματι εἶνε κακὸν καὶ πρέπει νὰ προφυλάττησαι, νὰ τοὺς ἀκούης· πῶς σ' ἐφάνη ὁ πόνος; ἀπ' οὗ σὺ δὲν εἰμπόρεσες νὰ διορθώσῃς τὴν σφήκα, ἔπως ἐκαυχᾶσαι, σὲ διώρθωσε σὲ τοῦλάχιστον ἢ σφήκα;

* *

ΤΟ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑΣ

Ἦτο ἡ Σοφία ἡ ὀχληροτέρα τῶν περιέργων κορασιῶν ἀφ' ὧσας ἐγνώρισά. Οὐδέποτε ἐπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς της χωρὶς νὰ μὲ ἐρωτήσῃ δι' ὅλα τὰ πράγματα ἅτινα ἔφερα ἐπ' ἐμοῦ, καὶ χωρὶς νὰ ψαύσῃ τὰ ἐνδύματά μου, τὸ ἑρολόγιόν μου, τὸν πλόν μου ἢ τὸν δακτύλιόν μου. Ἐφευγα ἀπὸ τοὺς ὄνυχας της ἄνω κάτω.

Ὁ πατὴρ της ὅστις ἦτο πολὺ φίλος μου, κάλλιστος ἄνθρωπος καὶ ὀλίγον φιλάσθενος, εἰς μάτην ἐξώδευε τὰς συμβουλὰς του καὶ ἀπηλπισμένος πολλαῖς μοὶ ἔλεγε:

— Πῶς θὰ κόψῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα ἀπὸ τὸ ἀνήσυχον τοῦτο πλάσμα!

Δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν συμπαράλαβῃ εἰς τὰς διαφόρους οἰκίας τὰς ὁποίας ἐπεσκέπτετο, διότι ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐπέστρεφε μὲ μίαν σύγχυσιν σπουδαίαν, ἡ ὁποία θὰ ἐχειροτέρουε τὴν κατάστασιν τῆς υγείας του. Ἦτο βέβαιος ὅτι, ὅπου ἤθελεν ἐμβῆ ἡ Σοφία, τὰ πράγματα ὅλα θὰ ἤλλαζον θέσιν καὶ ἴσως ἔνα, δῶν ἀπὸ ἐκεῖνα θὰ ἐσαρώνοντο εἰς τεμάχια. Ἀδιακόπως τὴν ἐσυμβούλευε:

— Νὰ κόψῃς κόρη μου, αὐτὴν σου τὴν περιέργειαν διότι εἶνε μέγα ἐλάττωμα, διότι.....

Χίλια δύο διότι καὶ ἂν τῇ ἔλεγεν, ἐκείνη τὴν ἄλλην ὥραν ἀμέσως παληὰ μας τέχνην κόσκιτο. Ἦλλαξε τόπον εἰς ὅλα τὰ πράγματα τῆς οἰκίας.

Ὁ δυστυχῆς πατὴρ της εἶχε πλέον ἀποκάμει ἀπὸ τὴν κακοκεφαλιά τῆς κόρης του καὶ ἐσυνεῖθεζε νὰ λέγῃ!

— Παναγία μου, τέλος πάντων ἂς λάβῃ ἀνάλογον τιμωρίαν μήπως διορθωθῇ ὁ δεκαετής αὐτὸς διάβολος.

Καὶ πράγματι πρὸς μεγάλην χαρὰν καὶ ἐμοῦ ἀκόμη, σκληρῶς ἐτιμωρήθη ἡ περιέργεια τῆς σκανδαλίαντα μικρᾶς μου φίλης.

Ἐπέστρεφεν ἡμέραν τινα αὐτὴ ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ὅτε ἐξήρχετο ὁ ἱατρός ὅστις ἐπεσκέπτετο τὸν πατέρα της. Ὁ ἱατρός τὴν εἰώπευε τρυφερῶς—διότι κατ' ὅλα τὰ ἄλλα ἦτο καλλίστη καὶ εὐφυστάτη κορασίς καὶ ἦτο, ἐκτὸς τοῦ ἐλαττώματός της, λίαν ἀξιαγάπητος,—ὅταν ὁ πατὴρ ἐρωτᾷ τὸν ἱατρὸν:

— Μήπως θὰ εἶνε δυσάρεστον εἰς τὴν γεῦσιν;

— Ἀπ' ἐναντίας, ἀπαντᾷ ὁ ἱατρός, ἐνῶν ἐξηκολούθει θωπεύων τὴν Σοφίαν, εἶνε γλυκύτατον καὶ ὡς λεμο-

Καὶ ἀναβάσα ἐπὶ τῆς πρώτης τυχούσης καθήκλας κατεβίβασε τὴν φιάλην.

νάδα γκαλδῆ.

Αὐτὸ ἤρκει διὰ τὴν Σοφίαν.

Ὁ πατὴρ της ἐξῆλθε καὶ ἐπιστρέψας ἐτο-

ποθέτησεν εἰς τὸ ράφι τοῦ δωματίου του μίαν φιάλην περιέχουσαν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Σοφίας τὸ ἱατρικόν, καὶ ἐξῆλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν περίπατον.

Μόλις ἔμεινε μόνη ἡ Σοφία καὶ ἡ περιέργειά της ἐκορυφώθη.

— Τί περιείχεν ἡ φιάλη; Ἄ, βεβαίως, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἦτο γλυκύτερον καὶ ὡς λεμονάδα γκαζέζ. Νὰ μὴ τὸ ἰδῆ! Νὰ μὴ τὸ δοκιμάσῃ! Πῶς γίνεται;

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἀναβάσα ἐπὶ τῆς πρώτης τυχούσης καθήλας, κατεβίβασε ἀπὸ τὸ ράφι τὴν φιάλην, τὴν ὅποιαν ἔφερον ὁ πατήρ της καὶ ἡ ὁποία εἶχε πλέον καταστήσει τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀκατασχέτου περιέργειας της.

Τὴν ἠνοίξε χαμογελῶσα καὶ ἐδοκίμασεν:

— ὦ! ἦτο πολὺ ὠραῖον, μὰ πολὺ ὠραῖον!

Ἡ καλή σου ἡ Σοφία ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐστράγγισε ὅλον τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης καὶ διὰ νὰ σκεπάσῃ τὸ σφάλμα της, τὴν ἐγέμισε μὲ νερόν, ἔρριψε μέσα καὶ ὀλίγην ζάχαρην καὶ τὴν ἔθεσε πάλιν ἐκεῖ ὅπου ἦτο:

— Νὰ ἰδῆ θὰ τὸ καταλάβῃ ὁ μπαμπᾶς;

Ἢ ὅταν ὁ πατήρ της ἐπέστρεψε τὴν εὐρην εἰς αἰκτράν κατάστασιν.

Ἢ κοιλία της ἐγουργοῦριζεν ἀδιακόπως, ὡς

γερογάτος θωπευόμενος, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῶν κοιλιακῶν τούτων γουργορισμάτων ἐκράτησαν τὴν Σοφίαν κλαίουσαν, πλέον τῶν δύο ὠρῶν, κεκλεισμένην ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐκουσίως εἰς τὸ βρωμερώτερον δωμάτιον ἢ χωρίσμα τῆς οἰκίας. Ἐκλαιε καὶ ὠδύρευτο δι' ὅσα ἔπασχεν, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά, διότι ἡ περιέργειά της τὴν ὠθησε νὰ κενώσῃ εἰς τὸν στόμαχόν της ἐν πολῷ δραστήριον καθάρσιον, τὸ ὅποιον ὁ ἱατρός περιέγραφε μὲ τὰς λέξεις «γλυκύτερον καὶ ὡς λεμονάδα γκαζέζ.» Ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἔκλεισε μάτι ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεως.

Πηγαίνετε τώρα νὰ εἰπῆτε εἰς τὴν Σοφίαν νὰ πειράξῃ ἢ νὰ μετακινήσῃ πράγματι. Θὰ χαμογελάσῃ ὡς ἄγγελος καὶ θὰ σᾶς εἴπῃ:

— Τὰ καλὰ κορίτσια κἀθνται ἡσυχὰ καὶ δὲν ἔχουν ποτὲ περιέργειαν ἄκαιρον.

Τόσον ἱατροῦθη ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά της ἐκεῖνο ὥστε ἂν τυχόν ἰδῆ καμμίαν ἀπὸ τὰς μικρὰς τῆς φίλας νὰ ἔχῃ τὸ ἐλάττωμα αὐτό, πλησιάζει τὴν μαμὰ της καὶ τῇ λέγει σιγὰ σιγὰ:

— Θέλετε νὰ τὴν ἱατρέψετε ἀπὸ τὴν περιέργειαν; Δόσατέ της τὸ καθάρσιον τοῦ μπαμπᾶ μου. ΙΟΓΙΛΙΟΣ ΠΟΥΛΑΣΧΟΛΟΣ.

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

— Σᾶς ἀπαγορεύω ἐγὼ νὰ πειράζῃται τὴν δυστυχή κόρην! ἀκούετε;

— Καὶ ποῖος εἶσαι σὺ καὶ μᾶς 'μιλᾶς μὲ τέτοιον τρόπον;

— Ποῖος εἶμαι; τώρα τὸ μαθάνετε.

— Θαρρεῖς πῶς διαβάζεις βιβλία καὶ φορεῖς καὶ καλὰ φορέματα καὶ σὲ λογαριάζουμα; πῆγαινε ἔς τὴ δουλειά σου!

Ὁ Ἀρίσταρχος ἔρριψε κατὰ γῆς τὰ βιβλία του καὶ τὰ τετράδιά του καὶ πλησιάζας πρὸς δυστυχῆς κακοενδεδυμένον κοράσιον, ὁπερ τρέμων ἐκρύπτετο ὀπισθεν αὐτοῦ, παρέτῃρει μὲ βλέμμα ὀργίλον τὰ τρία ῥυπαρὰ καὶ χοιδροειδῆ φυσιογνωμίαν ἔχοντα παιδία, τὰ ὅποια ἐδείκνυον μὲ τοὺς μορφασμοὺς των καὶ τὰς ὕβρεις των ὅτι τὸν περιεφρόνουν.

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ:

Ὁ Ἀρίσταρχος ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἤκουσε κραυγὰς, τῶν ἐφάνη μάλιστα ὅτι ἦσαν φωναὶ παιδίου. ἐνόμισεν ὅτι δυστύχημά τι συμβαίνει καὶ ἔτροξεν. ὅταν ἐπλησίασεν ἐνόησεν ὅτι αἱ κραυγαὶ τὰς ὁποίας ἤκουσε προήρχοντο ἀπὸ μίαν μικρὰν κόρην ἐξ ἧ ἑπτὰ ἐτῶν, τὴν ὅποιαν τρία παιδία ἐπειραζον, καὶ ἐσκόρπιζον εἰς τὸν δρόμον τὸ δεμάτιον τῶν φρυγάνων τὰ ὅποια μὲ τόσον κόπον κατώρθωσεν ἡ δυστυχῆς κόρη νὰ συλλέξῃ διὰ νὰ τὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πτωχικήν των οἰκίαν.

Ἀμέσως ὁ Ἀρίσταρχος τοῦ ὁποίου ἡ ἀγαθὴ καὶ γενναία καρδία δὲν ὑπέφερε τὴν κακεντρέχειαν αὐτῆν, ἐπλησίασεν εἰς τὴν μικρὰν Ἑλένην, τῇ εἶπε νὰ μὴ φοβῆται, καί,

κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμὸν του, ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ πρὸς τὰ παιδία.

Τὰ παιδία ἐκεῖνα ἀπήντησαν εἰς τὸν θυμωμένον Ἀρίσταρχον μὲ αὐθάδεις γέλωτας καὶ μὲ ἀπειλὰς· καὶ ὅσον περισσύτερον ὀργίζετο ὁ νεαρὸς μαθητὴς τόσον καὶ αὐτοὶ ἐδιπλασίαζον τὰς ὕβρεις των καὶ τὰς ἀπειλὰς των.

Ὅσοι εἶνε κακοαναθετραμμένοι καὶ ἀμαθεῖς εὐχαριστοῦνται πολὺ νὰ ὑβρίζουν ὅσους ἔχουν καλὴν ἀνατροφὴν καὶ ὀμιλοῦν καλὰ. Κατηγοροῦν τοὺς πεπαιδευμένους διὰ τὰ βιβλία των, τοὺς καλοενδεδυμένους διὰ τὰ ἐνδύματά των, ἐν γένει ὅλους δι' ὅ,τι καλὸν ἔχουν.

Ἄντι νὰ προσπαθοῦν νὰ γείνουν καὶ αὐτοὶ ὅμοιοι μὲ τοὺς καλοὺς, νὰ ὀμιλοῦν καὶ αὐτοὶ καλῶς, νὰ μάθουν καὶ αὐτοὶ γράμματα, νὰ κατορθώσουν νὰ ἐνδύωνται καὶ αὐτοὶ καλῶς, τί κάμνουν; αὐτοὶ ὡς φλύαροι καὶ ἀνάγωγοι εὐχαριστοῦνται νὰ ὑβρίζουν τοὺς καλοὺς, ἐν ᾧ οἱ λόγοι των οἱ κακοὶ μόνον τὸν ἑαυτῶντων βλάπτουν, χωρὶς ποτε νὰ εἰμποροῦν νὰ βλάψουν ἐκεῖνους πρὸς τοὺς ὁποίους ἀποτείνονται.

Ἀλλὰ τὰ καλοαναθετραμμένα παιδία δὲν πρέπει νὰ ἐρεθίζονται ἀπὸ τὴν μεγάλην των βαρβαρότητα, οὐδὲ πρέπει νὰ καταδέχωνται νὰ γίνωνται ὡσὰν αὐτὰ.

Ὁ Ἀρίσταρχος ὅμως ὁ ὅποιος ἦτον οὐδύθυμος καὶ εὐκόλα ἔπερθε φωτιά, ἀγανακτῆσας ἀπὸ τοὺς χλευασμοὺς τῶν τριῶν παιδίων προὔχρησε πρὸς αὐτὰ. Μία ἰδέα τὴν ὅποιαν δὲν ἐπρόφθασε καλὰ καλὰ νὰ συλλογισθῇ διήλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν του. Ἦθελε νὰ τιμω-

ρήσῃ τοὺς κακοὺς ἐκεῖνους ἀγυρόπαιδας (μάγκας) διὰ τὴν σκληρὰν των διαγωγὴν πρὸς τὴν μικρὰν Ἑλένην.

— Σιωπή! ἀνεφώνησεν ὀργίλος ὁ Ἀρίσταρχος. Μαζεύσατε ἀμέσως ἓνα δεμάτι φρύγανα διὰ τὴν μητέρα τῆς Ἑλένης σᾶς λέγω, μὲ ἀκούετε; Ἀκόμη;

Μαζεύσατε ἀμέσως ἓνα δεμάτι φρύγανα, σᾶς λέγω!

— Ἄμ' δέ; ὀρισμός σας, ἀφέντη.

— Γὰρ ἄκουσε τὸν ἑσάν δεκανέας ποὺ κάλει γυμνάσια προστάζει· τί στέκεσθε καὶ δὲν τοῦ κάνετε τὸ σχῆμα;

— Ἐσκορπίσατε τὰ φρύγανα τῆς Ἑλένης, καὶ τὴν ἐκάματε νὰ κλαίῃ τόσον ὥραν, ἢ πτωχή της μητέρα δὲν θὰ ἔχῃ ξύλα νὰ

βράση τὸ φαγητόν της ἀπόψε· πρέπει ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ διορθώσῃτε.

— Μήπως εἶσαι ἰσραηλῆρας καὶ μᾶς κάμνεις διδαχὴ, αἰ; Καὶ ἂν ἠθέλαμε νὰ τὰ μαζέψουμε τὰ ξύλα, ἀφοῦ μᾶς τὸ λέγεις σὺ δὲν τὰ μαζεύουμε, δὲν τὰ μαζεύουμε.

— Ἄ! λοιπὸν δὲν ἀκούετε λόγια; αἰ! καλὰ. Θὰ ἰδοῦμεν, βρωμῦπαιδα!

Καὶ ὁ Ἀριστάρχος μακρῶς ἐφώρμησε κατὰ τοῦ ἀγιοῦπαιδός, ὁ ὁποῖος εὕρισκετο πλησίον του, καὶ τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸν λαϊμόν λησμονῶν ὅτι ἡ ἀνατροφή του δὲν τῷ συνεχώρει νὰ γρονθοκοπῆται μὲ τὸ τυχὸν ἀνάγωγον παιδίον.

Ἡ Ἑλένη κατατρομαγμένη ἐφώναζε δυνατὰ. Τὰ ἄλλα δύο παιδιά βλέποντα ὅτι ὁ Ἀριστάρχος ἤρπασεν ἀπὸ τὸν λαϊμόν τὸν σύντροφόν των ἤτοιμάζοντο νὰ ἐφορμήσωσιν ἐναντίον του, ὅσον δὲ γενναῖος καὶ ἂν ἦτο ὁ Ἀριστάρχος θὰ ἐνίκῃτο ἀπὸ τὰ τρία παιδιά· ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δρόμου ἐφάνη ἰκπεύς τις, ὁ ὁποῖος ἀκούσας τὰς φωνὰς τῆς Ἑλένης ἐκέντησε τὸν ἵππον του, ὅστις ἔτρεξε ταχέως ὡς ἀστραπὴ πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὕρισκοντο τὰ παιδιά.

Ὁ ἰκπεύς ἐκεῖνος ἦτο... τίς θὰ τὸ φαντασθῆ; ἦτο ὁ θεῖος τοῦ Ἀριστάρχου ὅστις ἐπέστρεφεν ἔφιππος ἀπὸ τὸ κτήμα του, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκτός τῆς πόλεως. Φαντάζεσθε δὲ μὲ ποῖαν ἐκπληξίν εἶδε τὸν ἀνεψιὸν του φιλονεικούντα καὶ παλαιόντα μὲ τοιαῦτα παιδιά.

— Ἀριστάρχε, ἐφώνησε, τί εἶν' αὐτά;

Ὁ Ἀριστάρχος, κατεντροπιασμένος διότι παρεφέρθη ἀπὸ τὸν θυμὸν του, ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα τρία παιδιά μὴ προφθάσαντα νὰ φύγουν ἔστρεφον εἰς τὰς ῥυπαράς των χεῖρας τοὺς μαλλίνους των σκούφους. Ἡ Ἑλένη εἶχε κρυβῆ ὀπισθεν τοῦ Ἀριστάρχου.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν, Ἀριστάρχε; λέγε μου, διατί μαλόνεις μὲ αὐτὰ τὰ παιδιά;

Ὁ Ἀριστάρχος διηγήθη ἀπλοῦστατα τί συνέβη, ἐκφράζων συγχρόνως καὶ τὴν λύπην του, διότι ἀφήκε νὰ τὸν παραφέρῃ ὁ θυμὸς του.

— Γρήγορα νὰ μαζέψῃτε ἀπὸ ἓνα δέμα φρύγανα καὶ νὰ τὰ υπάγῃτε εἰς τὴν μητέρα τῆς Ἑλένης! ἐφώναξεν ὁ θεῖος τοῦ Ἀριστάρχου μὲ βροντώδη φωνήν.

Τὰ τρία παιδιά ἀφ' ἐνός μὲν μετανοήσαντα διὰ τὴν κακίην των πράξιν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐντραπέντα καὶ φοβηθέντα τὸν θεῖον τοῦ Ἀριστάρχου, ὅστις τὰ ἐγνώριζε, διότι ἐνόησε οἱ γονεῖς των εἰργάζοντο εἰς τὰ κτήματά του, υπήκουσαν εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην καὶ ἔκοψαν παρευθὺς ἀπὸ ἐν δεμάτιον ἑκάστον, ὅπερ ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἑλένης.

Ὁ δὲ Ἀριστάρχος λαβὼν τὰ βιβλία μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅπου διηγήθη τὰ πάντα εἰς τὴν μητέρα του.

Τὸ ἑσπέρας ὁ θεῖος τοῦ Ἀριστάρχου υπήγεν εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅπου ὠμίλησε μετὰ τῶν γονέων του περὶ τοῦ συμβάντος τοῦ υἱοῦ των. Θεῖος δὲ καὶ γονεῖς ἐπήνεσαν μὲ τὴν ἀγαθὴν προθυμίαν καὶ τὴν γενναϊότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ προστατεύσῃ τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο κοράσιον, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου τὸν κατέκριναν διὰ τὴν διαγωγὴν του, διότι παρεφέρθη ἀπὸ τὸν θυμὸν του καὶ κατεδέχθη νὰ φιλονεικῆσῃ μὲ τοιαῦτα κακοαναθραμμένα παιδιά. Πραγματικῶς εἶχε φωνὴν πολὺ ἀσυλόγιστος· διότι διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ τὸν δείρουν οἱ τρεῖς, νὰ τοῦ ἑσυχίσουν τὰ ἐνδύματα, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ ὠφελήσῃ τὴν προστατευομένην του κόρην, τὴν ὁποίαν θὰ ἑκακοποιῶν περισσότερο τὰ παιδιά ἐκεῖνα, ἀφ' οὗ αὐτὸς δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ.

Διατί ν' ἀρχίσῃ νὰ ὀμιλῇ εἰς τὰ παιδιά μὲ τοιοῦτον ὕψος, μὲ θυμὸν, μὲ τὸ « σὰς ἀπαγορεύω! » Ἄς ἐπλησίαζε, ἄς τοῖς ὠμίλει μὲ γλυκὺν τρόπον, ἄς τὰ ἐπειθε νὰ συνάξουν τὰ ξύλα τῆς μικρᾶς κόρης· τότε θὰ ἦτον ἀξιεπαινός· βεβαίως ἡ καρδιά του τῷ ἔλεγεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πτωχὴν κόρην· ἀλλὰ δὲν ὑπερασπίζον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· ἡ γενναϊότης δὲν συνίσταται εἰς τὸν θυμὸν καὶ εἰς τὰς ὕβρεις, καὶ εἰς τὰ ξυλοκοπήματα· τὰ παιδιά ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον ἀρχίσει νὰ μετανοῦν διὰ τὴν πράξιν των· τὸ ἐν μάλιστα ἐξ αὐτῶν τὸ εἶπε, καὶ πιθανόν

μόνα των νὰ ἐσύναζον τὰ ξύλα τῆς μικρᾶς. Ἡ πράξις του ἦτον ὠραία, ἀλλὰ τὴν κατέστρεψεν ὁ θυμὸς του.

Ἐπὶ τέλος ἂν ἦτον ἀληθῶς γενναῖος, ἂν πράγματι εἶχε μεγάλην φυγὴν ἄς ἐσύναζε μόνος του τὰ ξύλα τῆς μικρᾶς ἀντὶ νὰ κάμῃ

τόσον θόρυβον· Ἄλλ' ὄχι, αὐτὸς ἐθύμωσε καὶ ὁ θυμὸς εἶνε κακὸς σύμβουλος.

Γενναῖος κυρίως εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν μεγαλειότεραν γενναϊότητα ἀπὸ ὅλας· νὰ νικᾷ τὰ πάθη του, ἐν ἐκ τῶν ὁποίων παθῶν εἶνε καὶ ὁ θυμὸς.

ΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΜΥΘΟΣ

[Τὸν κατωτέρω μῦθον ἀποσπῶμεν ἀπὸ τὴν πρὶ ὀλίγου ἐκδοθεῖσαν συλλογὴν ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ τοῦ γνωστοῦ καὶ προσφιλοῦς τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ποιητοῦ «τῆς Γραῖς μὲ τὸ καλὸν» κυρίου Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Τὴν χάριν καὶ εὐτραπέλιαν τῶν ποιημάτων τούτων ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτιμήσωσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσταις εὐτυχίσαντες ν' ἀναγνώσωσιν αὐτὰ ἐν «τῇ Διαπλάσει» κατὰ τὴν σειράν των τριῶν αὐτῆς ἐτῶν, διὰ τῆς *Όνομαχίας* δὲ τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν σήμερον λαμβάνουσι πλήρη ἰδέαν τῶν περιεχομένων ἐν τῷ ἐκδοθέντι κομψῷ φυλλαδίῳ ὅπερ συνστάμεν θερμῶς. Πωλεῖται ἐν τῷ τυπογραφίῳ τῆς «Ἐνώσεως», ἀντὶ δραχμῆς.]

Δυὸ γάδαροι· μαλόνανε σὲ ξένον ἀχυρῶνα,
δίνουσι κλοτσιὰς συγναῖς—πικναῖς,
χαλοῦν τὸν κόσμ' ἀπ' τῆς φωναῖς,
δαγκάνει ἓνας τ' ἄλλουνοῦ τ' αὐτὰ καὶ τὴ σαγόνα.

— Ποῖός σου ὄσῃσε τὴν ἄδεια ὅδ' ἔμεινα νὰ πατήσῃς;
φωνάζει ὁ μαυριβερός,
καὶ ἀπαντᾷ ὁ σταχτερός:
— Καὶ σὺ μὲ τί δικαίωμα ἔθρες νὰ μὲ συγχύσῃς;

Κ' ἐνῶ μπροστὰ τοὺς εἶχανε πίτουρα καὶ κριθᾶρι,
ἀχυρο, βίκο καὶ σανό,
στήσαν καυὰ ἀληθινά
καὶ δὲν τοῦμ' κανέναν τοὺς ἓνα μεζὲ νὰ πάρῃ...

Κι' ἀπ' τὸν πολλὸ τὸ θόρυβον κι' ὁ νοικοκύρης φθάνει,
κρατάει βόφαλο γερό,
χωρὶς νὰ χάσῃ δὲ καιρὸ
τὰ δυὸ πλευρὰ τοὺς μαλακὰ σὰν τὴν κοιλιὰ τους κάνει...

Ἀφοῦ τῆς πασαλειφτηκαν καλὰ, σὰν ἑσπεσμένοι
κ' οἱ δυὸ, μὲ ἀδειανὴν κοιλιὰ,
μὲ κρεμασμένα τὰ αὐτὰ
φύγαν στὰ τέσσαρ' ἀπὸ' κεῖ, δαρμένοι, Ἰματωμένοι,

Τοὺς φίλωσε ἡ δυστυχία, ἡ πίκρα, τὸ φαρμάκι,
ἓνας τὸν ἄλλον χαιρετᾷ,
λένε πὸς ἕσαν χωρατὰ,
κ' ἐπήραν τὸν κατήφορο καὶ τρῶνε θυμαράκι...

Γ. Γρ. Κ.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΡΥΛΑΟΙ

Ὁ κύριος Ἀγησίλαος εἰσήλθε μίαν ἡμέραν εἰς ἓν ἀρτοποιεῖον διὰ νὰ ἀγοράσῃ ὀλίγα παξιμάδια. Τὰ παξιμάδια αὐτὰ ἐσκόπευε νὰ τὰ προσφέρῃ εἰς τὸν μικρόν του ἀνεψιόν, ὅστις ἐσηκώθη ἀπὸ μίαν ἀσθενεῖαν καὶ δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ φάγῃ τίποτε. Ὁ κύριος Ἀγησίλαος ἐσκέφθη ὅτι τὰ ὠραία ἐκεῖνα παξιμάδια θὰ ἠγοῖνον τὴν ὄρεξιν του.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην μικρὸν παιδίον ἐξ ἑως ἑπτὰ ἐτῶν, πτωχικὰ ἀλλὰ καθαρὰ ἐνδεδυμένον, εἰσήλθεν εἰς τὸ ἀρτοποιεῖον.

— Ἡ μητέρα μὲ ἔστειλε νὰ μὲ δώσῃτε ἓνα ψωμί, εἶπεν εἰς τὸν ἀρτοπώλην.

Ὁ ἀρτοπώλης ἔλαβεν ὠραιότατον ἄρτον καὶ ἔθηκεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ μικροῦ παιδιοῦ.

Ὁ κύριος Ἀγησίλαος παρετήρησε τότε τὸ

ἰσχνὸν πρόσωπον τοῦ μικροῦ ἀγοραστοῦ. Ἀπετέλει ἀντίθεσιν μὲ τὸ φουσκωμένον καὶ εὐθυμον ἐξωτερικὸν τοῦ ἄρτου τὸν ὁποῖον ἐκράτει.

— Ἐχεις λεπτά; εἶπεν ὁ ἀρτοπώλης εἰς τὸ παιδίον.

Τὸ μικρὸν παιδίον ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ὅχι, ἀπήντησε, δυνατότερα σφιγγῶν τὸν ἄρτον ἐπὶ τοῦ στήθους του· ἡ μητέρα μου εἶπε ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ὀμιλήσῃ αὔριον...

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ὁ καλὸς ἀρτοπώλης, πάρε τὸ ψωμί καὶ πήγαινε, παιδί μου.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε τὸ δυστυχὲς μικρόν. Ὁ κύριος Ἀγησίλαος ἔθηκε τὰ παξιμάδια τοῦ ἀνεψιοῦ του εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἡ-

τομάζετο να εξέλθῃ, ὅτε στρέψας εἶδεν ἀκίνητον ἰστάμενον ὄπισθεν αὐτοῦ τὸ παιδίον μὲ τὸ ψωμίον εἰς τὴν ἀγκάλῃν.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; τῷ εἶπεν ὁ ἄρτοπώλης. Μήπως δὲν σὲ ἤρεσε τὸ ψωμί;

— ὦ! εἶνε πολὺ ὠραῖον! εἶπε τὸ παιδίον.

— Τότε λοιπὸν πήγαινε το εἰς τὴν μητέρα σου. Ἄν ἀργήσης, θὰ νομίσῃ ὅτι ἐπαίζεις εἰς τὸν δρόμον καὶ θὰ σὲ μαλώσῃ.

Τὸ παιδίον ἐφάνη ὡς νὰ μὴ τὸν ἤκουσε. Πραγματικῶς ἄλλοῦ εἶχε τὴν προσοχὴν του. Ὁ ἄρτοπώλης ἐπλησίασε πρὸς αὐτό, καὶ ἔσυρεν ἑλαφρῶς καὶ φιλικῶς τὸ ὠτίον του.

— Τί σκέπτεσαι, καὶ δὲν πηγαίνεις εἰς τὸ σπῆτί σου; τῷ εἶπε.

— Παῖος τραγωδεῖ ἐδῶ; εἶπε τὸ μικρόν.

— Κανεὶς δὲν τραγωδεῖ ἐδῶ.

— ὦ! ναί, εἶπε τὸ παιδίον. Ἀκούετε; Τσρί, τσρί, τσρί, τσρί...

Ὁ ἄρτοπώλης καὶ ὁ κύριος Ἀγησίλαος προσεπάθησαν ν' ἀκούσουν, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἤκουσαν· μόνον γρύλλοι τινὲς ἐτιτίριζον.

— Κανένα πουλάκι τραγωδεῖ, εἶπε τὸ παιδίον, ἢ μήπως τραγωδεῖ τὸ ψωμί, ὅταν φήνεται, ὅπως τὰ μῆλα;

— Ὅχι, μικρὲ μου, τῷ εἶπεν ὁ ἄρτοπώλης. Τραγωδοῦν οἱ γρύλλοι, διότι ἀνάψαμεν τὸν φούρνον, καὶ διότι εὐχαριστοῦνται ὅταν βλέπουν φλόγα.

— Οἱ γρύλλοι; εἶπε τὸ παιδίον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φωνάζουν οἱ γρύλλοι;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ ἄρτοπώλης.

— Θὰ ἤμην πολὺ εὐχαριστημένος, ἂν εἰμπορούσατε νὰ μὲ δώσετε ἓνα γρύλλον, εἶπε κατακόκκινον διὰ τὴν μεγάλην του τέλμην τὸ παιδίον.

— Ἐνα γρύλλον! εἶπεν ὁ ἄρτοπώλης, καὶ τί θὰ τὸν κάμῃς τὸν γρύλλον, μικρὲ μου; ἂν ἤξευρα τί θὰ τὸν ἔκαμνες θὰ σοὶ τοὺς ἐδίδα ὄλους ὅσοι εἶνε ἐδῶ.

— ὦ, κύριε, ἓνα μόνον, μόνον ἓνα, σὰς παρακαλῶ! εἶπε τὸ παιδίον μὲ παρακλητικὴν φωνήν. Μοῦ εἶπον ὅτι οἱ γρύλλοι φέρουν εὐτυχίαν εἰς τὰς οἰκίας· ἂν εἶχαμε καὶ ἡμεῖς ἓνα εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἢ μητέρα, ἢ ὅποια

εἶνε τόσον λυπημένη, ἴσως δὲν θὰ κλαίῃ πλέον.

Ὁ κύριος Ἀγησίλαος ἔστρεψε καὶ εἶδε τὸν ἄρτοποιόν. Ἦτο πολὺ ἀγαθὸς καὶ εὐαίσθητος ἄνθρωπος· ὁ ἄρτοποιὸς ἐκεῖνος καὶ συνεκινήθη πολὺ. Ἐσπύγγιζε τοὺς ὀφθαλμούς του μὲ τὸ ἄκρον τῆς ποδιάς του. Καὶ ὁ κύριος Ἀγησίλαος, ἂν εἶχε ποδιάν τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνεν.

— Καὶ διατί κλαίει ἢ μητέρα σου; εἶπεν ὁ κύριος Ἀγησίλαος.

— Ἐχει χρέη, εἶπε τὸ μικρόν. Ὁ πατέρας μου ἀπέθανε καὶ ἡ μητέρα ράπτει νύκτα καὶ ἡμέραν, ἀλλὰ δὲν προφθάνει νὰ πληρώσῃ ὅλα ὅσα χρωστούμεν.

Ὁ κύριος Ἀγησίλαος ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὴν ἀγκάλῃν του καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἄρτον· νομίζω δὲ ὅτι τὰ ἐφίλησε καὶ τὰ δῶ.

Ὁ ἄρτοπώλης συνέλαβε τέσσαρας γρύλλους τοὺς ἔθηκεν ἐντὸς ἐνὸς κουτίου τοῦ ὁποίου τὸ σκέπασμα εἶχεν ὀπάζ, ὅπως δύνανται ν' ἀναπνέουν· ἔπειτα ἔδωκε τὸ κουτίον εἰς τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἀνεχώρησε κατευχαριστημένον.

Ὅταν ἀνεχώρησεν, ὁ ἄρτοπώλης καὶ ὁ κύριος Ἀγησίλαος ἀνέκραξαν καὶ οἱ δύο:

— Τὸ καυμένον τὸ μικρόν!

Ὁ ἄρτοπώλης ἔλαβε τότε τὸ κατάστιχόν του, ἤνοιξε τὸ φύλλον εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο σημειωμένον τὸ ὄνομα τῆς μητρός τοῦ παιδίου, ἔσυρε μίαν μεγάλην γραμμὴν εἰς ὄλον τὸ φύλλον, διότι ἐχρεώσται πολλά, καὶ ἦτο πλήρες τὸ φύλλον ἀπὸ τὸν λογαριασμὸν τῆς, καὶ ἔγραψεν ὑποκάτω: Ἐπληρώθησαν.

Ὁ δὲ κύριος Ἀγησίλαος, δίχως νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐξέβαλεν ἀπὸ τὰ θυλάκιά του ὅσα χρήματα εἶχε — καὶ εὐτυχῶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε πολλὰ — τὰ περιετύλιξε δι' ἐνὸς χαρτίου καὶ παρεκάλεσε τὸν ἄρτοπώλην νὰ τὰ στείλῃ ταχέως εἰς τὴν μητέρα τοῦ μικροῦ παιδίου μὲ τὸν ἐξωφλημένον λογαριασμὸν τῆς, ὡς καὶ μὲ μίαν μικρὰν ἐπιστολήν αὐτοῦ ἐντὸς τῆς ὁποίας τῇ ἔλεγεν ὅτι αὐτὸ τὸ παιδίον θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν ἢ χαρὰ καὶ ἢ παρηγορία τῆς. Ὁ ἄρτοπώλης

τὰ ἔδωκεν ὅλα εἰς τινὰ ὑπηρετὴν του, εἰς τὸν ὁποῖον παρήγγειλε νὰ τὰ ὑπάγῃ ὅσον ἠδύνατο ταχύτερα. Ὁ ὑπηρετὴς εἶχε μεγάλους πόδας καὶ ἔτρεχε πολὺ, ἐν ᾧ τὸ παιδίον μὲ τὸν μεγάλον του ἄρτον, τοὺς τέσσαρας γρύλλους καὶ τοὺς μικροὺς του πόδας δὲν ἠδύνατο νὰ τρέχῃ ὅσον ἐκεῖνος. Ὄστε, ὅταν τὸ μικρὸν παιδίον ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν, εὔρε τὴν μητέρα του ἡσυχον καὶ εὐχα-

ριστημένην, μειδῶσαν ἀντὶ νὰ κλαίῃ ὅπως συνήθως.

Ἐνόμισεν ὅτι οἱ τέσσαρες γρύλλοι, τοὺς ὁποίους τῇ ἔφερον, ἔκαμαν τὸ θαῦμα ἐκεῖνο, καὶ νομίζω ὅτι δὲν εἶχεν ἀδικον.

Χωρὶς τοὺς γρύλλους καὶ τὴν ἀγαθὴν του καρδίαν, θὰ ἐγένετό ποτε αὐτὴ ἢ μεταβολὴ εἰς τὴν ταλαίπωρον κατάστασιν τῆς μητρός του;

(Μέλισσι)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ONEIPON ΠΟΝΤΙΚΟΥ

Ὅλη νύκτα ὁ Μουστάκας μὲ μίαν πείνα φοβερὴν ἔβασκε εἰς ἓνα κεφάλι Ὀλλανδέζικο τυρί. Κι' ὅταν πλεία οὐτ' ἓνα τρίμμα δὲν χωροῦσε ἡ κοιλία του, Ἀποφάσισε νὰ πᾶν νὰ πλαγγᾶς εἰς τὴν φωλιὰν του.

Κ' εἶδε ὄνειρο... πῶς ἦτον καὶ αὐτὸς ὁμογενὴς πῶς εἰς τὴν δόξα καὶ εἰς τὴν πλοῦτην δὲν τὸν ἔσθανε κανεὶς, εἶχε μὲ τὰ χρήματά του χίλιους δύο μεζέδες πάροι. Καὶ δὲν ἔτρεχε ταῖς νύκτας νὰ βοσκῆ μὲς τὸ κελλάρι.

Μὰ ἀκόμη ἓνα ἄλλο μὲς τὰ τόσα τὰ καλὰ Κ' εἰς τὸν ὕπνον του τὸν κάναε τὸν Μουστάκα νὰ γελᾷ τὴν ὠραία ἄμαρά του τὴν τραβοῦσαν γιὰ γεινάει. Μὲ κουδούνια εἰς ταῖς οὐραῖς τοὺς δύο καλοθερμμένοι γάτοι.

Καὶ αὐτὸς τοὺς διοικοῦσε — ὦ ἀπόλαυσις γλυκερά! — Καὶ τοὺς ἔδινε καὶ κάπου κι' ἀπὸ μίαν καμνισακιά.

Τέτοια βλέπει ὁ Μουστάκας κι' ὅποιοι ἄλλοι τύχη νᾶχῃ — Καὶ ἀμούστακος ἀκέμα — φορτωμένο τὸ στομάχι.

ΓΕΩΡΓ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Δύο φορές τὸ ἓνα πόσα κάνει; — Δύο —
Δύο παιδιά πηγαίνουν μόνο ἔς τὸ σχολεῖο.
— Νίκο, εἶπε ὁ Γιώργος, ἔμαθες τὰ νέα;
Ἄς μὴ πεταλοῦδα πὺς πετὰ ὠραία.

Δύο κ' ἓνα τώρα πόσα κάνουν; — Τρία —
Τὴν πεταλοῦβίτσα τὰ κακὰ παιδιά
ἤθελαν νὰ τρέξουν νὰ τὴν κυνηγήσουν
Κι' ἂν τυχὸν τὴν πιάσουν, νὰ τὴν τυραννήσουν.

Δύο φορές τὸ τρία πόσα κάνουν; — Ἐξή —
Ὁ πρελλός ὁ Γιώργος ἤθελε νὰ παίξῃ
ἔπεισε τὸν Νίκο τρέξαν καὶ οἱ δύο
κ' ἔχαν λησμονήσει πλέον τὸ σχολεῖο.

Ἐνα ἀπὸ ἓνα; — Ἐν μηδενικό —
Ἐ τὸ λειβάδι τρέξαν τὸ γειτονικό
ν' ἀναβοῦν ἀπάνω ἔς τὴν ἀμυγδαλή,
τὰ πουλιά νὰ διώξουν ἀπὸ τὴ φωληά.

Δύο ἀπὸ τρία πόσα μένει; — Ἐνα —
Τὰ κακὰ παιδιάκα ἦσαν ἰδρωμένα
ἀπὸ τὸ παίγνιδι κι' ἀπὸ τὸ κανὸ
καὶ τὴν ἄλλ' ἡμέρα ἴπιναν γιατρικό.

Μὰ ἀντι νὰ τρέχουν μέσα ἔς τὸ λειβάδι,
φρόνιμ' ἂν πηγαῖναν ἴσα ἔς τὸ σχολεῖο,
δὲν θὰ παύσαν τότε γιατρικό τὸ βράδυ
καὶ θὰ τ' ἀγαποῦσαν ὅλοι καὶ τὰ δύο.

I. K. ΠΟΛΕΜΗΣ.

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΧΕΙΡ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Σ Ω Σ καμμία ἀπὸ τὰς ἀναγνω-
στρίας «τῆς Διαπλάσεως»
ἐνθυμηθῆ ποῖον εἶνε τὸ
ἀληθές πρόσωπον τῆς μι-
κρᾶς ταύτης ἱστορίας τὴν
ὅποιαν μέλλομεν νὰ διη-
γηθῶμεν, ἴσως μάλιστα
καὶ ἐρυθρίασῃ ὀλίγον, καὶ
δυσανεστηθῆ κατὰ «τῆς
Διαπλάσεως». ἄλλ' ἄς
μείνῃ ἡσυχος. «ἡ Διάπλασις» δὲν εἶνε ἀ-
κριτόμυθος, ὅπως μερικά κοράσια τὰ ὅποια
λέγουν ὅσα δὲν πρέπει νὰ εἰπουν, καὶ δὲν
θὰ εἶπῃ τὸ ἀληθές ὄνομα τῆς Σο-
φίας, ἀλλὰ θέλει ἀπλῶς διηγηθῆ τὴν ἱστο-
ρίαν ταύτην ὅπως διορθωθῶν καὶ ἄλλα κο-
ράσια, ὅσα τυχὸν ἔχουν τὸ ἐλάττωμα τῆς . . .
(ἔλα δὲ μὴ φοβείσαι καὶ δὲν θὰ εἶπω τὸ
ἐπώνυμόν σου!) . . . Σοφίας, καὶ γίνουσι καλὰ
καὶ φρόνιμα ὅπως ἔγεινε καὶ ἐκείνη.

Ἀκούσατε λοιπὸν.

Μίαν ἡμέραν ἡ τετραετής Σοφία εἰσέρ-
χεται κλαίουσα εἰς τὴν αἰθούσαν ὅπου ἦτον
ὁ πατήρ τῆς, ἡ μήτηρ τῆς καὶ ἄλλοι φίλοι.
Τὴν ἐρωτοῦν τί ἔχει καὶ ἀποκρίνεται ὅτι ἡ
θύρα ἔπιασε τὸν δάκτυλόν τῆς καὶ πονεῖ,
πονεῖ!

Κατ' εὐτυχίαν εἰς τῶν παρευρισκομένων
ἐν τῇ αἰθούσῃ ἦτο ἰατρός καὶ εἶπεν εἰς τὴν
μικρὰν Σοφίαν νὰ τῷ δεῖξῃ τὴν χεῖρά τῆς
διὰ νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

Ἡ μικρὰ ἤξευρεν ἤδη ὅτι οἱ ἰατροὶ σπα-
νίως ἰατροῦν χωρὶς νὰ προσεγγίσουν καὶ
ὀλίγην δυσανεκτικὴν μὲ τὰ ἰατρικά των. Λοι-
πὸν μόλις ὁ ἰατρός ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν,
ἡ Σοφία ἔκρυψε τὰς δύο τῆς χεῖρας κάτω
ἀπὸ τὴν μικρὰν τῆς ποδιάν.

— Ἐλα δὲ, τῇ εἶπεν ὁ ἰατρός, ἔλα μι-
κρά μου, βγάλε μου τὸ χεράκι σου ἀπὸ τὸν
κρυφῶνά του, καὶ βάλε το ὀλάνοικτο μέσα
εἰς τὸ χέρι μου. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ἰατροῦ
τὰ χέρια χωρὶς νὰ τὰ βλέπω.

Ἡ μικρὰ Σοφία ἐδίσπαζε κατ' ἀρχάς,
ἔπειτα δὲ ἐφάνη ὡς νὰ ἔλαβεν ἔξαφνα μίαν
ἀπόφασιν. Ἡ μικρὰ Σοφία εὗρεν, ἡ τοῦλάχι-
στον ἐνόμισεν ὅτι εὗρε, μέσον τι διὰ νὰ
ἀπατήσῃ τὸν ἰατρὸν καὶ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ
ἰατρικόν. Μὲ αἰφνίδιον κίνημα ἔθηκε τὴν δε-
ξιάν τῆς χεῖρα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἰατροῦ, ἐνῶ
ἡ ἀριστερὰ ἦτο ἡ πονούσα.

Ὁ ἰατρός ἔστρεφεν ἀπ' ἐδῶ, ἔστρεφεν
ἀπ' ἐκεῖ τὴν μικρὰν ἐκείνην χεῖρα. Ἦτο
λευκὴ, παχουλὴ, ὠραιότατη, καὶ ἐφαίνετο
ὅτι ποτέ τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπετέλει μέρος τοῦ
σώματος τῆς Σοφίας δὲν ἐπόνεσε.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ ἰατρός. Παράδοξον
πράγμα! Ὁ βαβᾶς τῆς Σοφίας ἰατροῦθη
μόνος του. Ἄλλ' ἀδιάφορον ἐπειδὴ ὁ πόνος
εἶνε ἀπὸ μέσα, θὰ τὸ δέσωμεν μὲ ἓνα πα-
νάκι αὐτὸ τὸ χεράκι, καὶ ἡ μικρὰ μας Σο-
φία ἄς παίξῃ πλέον καὶ ἄς τρώγῃ μὲ τὸ
ἀριστερόν τῆς χεράκι ἕως αὔριον τὸ πρωί.

λαβῶν δὲ ἓνα ἐπίδεσμον τὸν ὅποιον εἶχεν
ἐτοιμάσει ἤρχισε νὰ δένη τὴν δεξιάν χεῖρα
τῆς μικρᾶς Σοφίας κατὰ τοιοῦτον τρόπον
ὥστε τῇ ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ τὴν με-
ταχειρισθῇ.

Ἡ μικρὰ Σοφία ἐφ' ὅσον ἐνόμισεν ὅτι
μεθ' ὅλον ἐκεῖνον τὸν ἐπίδεσμον θὰ εἶχεν
ἐλευθέραν τὴν χεῖρά τῆς, ἔχαιρε νομίζουσα
ὅτι ὁ ὄλος τῆς ἐπέτυχεν· ἀλλ' ἄμα ἐνόησεν
ὅτι τὰ δάκτυλά τῆς ἐδέθησαν σφιγκτὰ μὲ
τὸν ἐπίδεσμον τοῦ ἰατροῦ, καὶ ὅτι ἔπρεπε
νὰ μείνουσιν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἕως αὔριον
τὸ πρωί, ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι δὲν ἦτο
διόλου καλὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον ἔκαμνε· διότι
διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ ἰατρικά τὴν ἀρι-
στερὰν τῆς χεῖρα, ἦτις, ἐπειδὴ ἐπόνει, δὲν
τῇ ἐγερσίμειεν εἰς τίποτε, θὰ ἠναγκάζετο
νὰ κρατῆ δεμένην καὶ ἀχρηστον τὴν δεξιάν,
ἡ ὅποια ἠδύνατο νὰ τῇ εἶνε πολὺ ὠφέλιμος,
ἐνῶ θὰ ἐθεραπεύετο ἡ ἀριστερὰ.

Ἐξέβαλε τότε κάτω ἀπὸ τὴν ποδιάν τῆς σιγὰ
σιγὰ τὴν ἀριστερὰν τῆς χεῖρα καὶ χαμηλώσασα
τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἀπὸ τὴν ἐντροπήν τῆς:

— Ἡ Σοφία ἔκαμε λάθος, εἶπεν ἐρυ-
θρῶσα, τοῦτο ἔχει βαβᾶ.

«ΡΙΖΑΣ ΡΙΖΑΣ!»

Μὲ τὸν κάλαμον ἀνὰ χεῖρας ἐσκεπτόμην,
μικροὶ μου φίλοι, νὰ γράψω τὴν ἱστορίαν
τοῦ Γεωργίου, τεταρταετοῦς φοιτητοῦ τῆς
φιλολογίας, ὅστις πτωχὸς ὢν, ἐσπούδασε
ἐργαζόμενος, ὡς ὑπηρετῆς, εἰς διαφόρους
οικογενεῖας. Καὶ τώρα ἐργάζεται εἰς δια-
φόρους οικογενεῖας, ἀλλ' ὡς διδάσκαλος ὁ-
μῶς. Ὅποια δι' αὐτὸν εὐτυχία! νὰ εἰσέρ-
χεται μὲ σοβαρὸν βῆμα διδασκάλου ἐκεῖ,
ὅπου ἄλλοτε εἰσῆρχετο φέρων ἐπ' ὤμου τὸ
ζεμπίλλι μὲ τὰ τρόφιμα; Νὰ ἀποκαλεῖται
εὐπρεπῶς διδάσκαλος παρ' ἐκείνων οἵτινες
ἐκάλουν αὐτὸν περιφρονητικῶς Γιώργον; Ὅ-
ποῖον δι' αὐτὸν παράσημον τὸ τετριμμένον
ἐκείνο ζεμπίλλι;

Αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἐσκεπτόμην νὰ σᾶς
γράψω, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, ὅτε ἔρριψα
τυχαίως τὸ βλέμμα μου ἐφ' ἑνὸς ἐν τῷ προ-
αυλίῳ μου δένδρῳ, τὸ ὅποιον ὁ προχθε-
σινὸς ἀνεμος εἶχε λυγίσει.

— Ἀλήθεια; ὦ καί! εἶπεν ὁ ἰατρός προσ-
ποιηθεὶς ὅτι τίποτε δὲν ἐνόησε. Ἡ καυμένη
ἡ Σοφία! δὲν ἔχει τώρα κανένα χέρι καλόν·
τὸ ἓνα πονεῖ καὶ τὸ ἄλλο εἶνε δεμένον. Τί
καλὰ ποῦ ἔκαμε ἡ Σοφία κι' ἐπρόφθασε κι' ἐ-
νόησε τὸ λάθος τῆς.

Καὶ ἀπὸ τὴν δεξιάν χεῖρα ἔθηκε τὸν ἐπί-
δεσμον εἰς τὴν ἀριστεράν.

Ὅλα ταῦτα ἔγειναν μὲ σοβαρότητα. Ὁ-
δεὶς εἶπε τίποτε εἰς τὴν Σοφίαν, οὐδεὶς
ἐφάνη ὅτι ἐνόησε τίποτε.

Ἄλλ' ἡ μικρὰ εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν καὶ
ὅτε εἶδε τὸν ἰατρὸν νὰ ζητῇ τὴν ῥάβδον του
καὶ τὸν πῖλόν του διὰ ν' ἀναχωρήσῃ, ὑπῆρχε
σιγὰ σιγὰ ὀπισθέν του, καὶ τὸν ἔσυρεν ἀπὸ
τὸ ἄκρον τοῦ ἐπαναφορίου του.

— Ἰατρέ, εἶπεν, ἡ Σοφία εἶνε κακὴ, εἶπε
φεύματα. Ἡ Σοφία ἤξευρε ὅτι δὲν τῆς πο-
νοῦσε τὸ δεξιὸ χέρι.

Συνεχώρησαν, ἐννοεῖται, τὴν μικρὰν —
τὴν τετραετίαν μόλις — Σοφίαν διὰ τὸ ἀ-
θῶν τῆς ψεύδος, ἀφ' οὗ τὸ ὠμολόγησε τό-
σον εἰλικρινῶς, καὶ ἀφ' οὗ ἔδειξε πόσον
μετενόησε.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ἄ! τότε εἶπον, αἱ μικραὶ ὑπάρξεις, περὶ
ὧν πρόκειται νὰ γράψω, δὲν ὀμοιάζουν τοῦ
μικροῦ τούτου δένδρουλλίου; Δὲν εἶναι ἀπα-
λαί, εὐλύγιστα, εὐθραυστοί, ὡς αὐτό;

Μικρὰ πνοῆ ἀνέμου ἤρκεσεν ὅπως λυγισθῇ,
καμωθῇ, κλίνη τῆς εὐθείας τὸ δένδρουλλιον.
Ἄλλὰ μὴ καὶ μικρὰ ἀμέλεια, μικραὶ τινες
ἐπιβλαβεῖς ἐξεις, μικρὰ περιφρονησίς τῶν
συμβουλῶν τῶν γονέων, δὲν ἀρκεῖ ὅπως κλι-
νωσι τῆς εὐθείας ὁδοῦ οἱ μικροὶ παῖδες;

Πῶς ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ τὸ δένδρουλλιον
κατὰ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου; Βεβαίως θὰ μὲ
εἰπήτε, ἐὰν εἶχε ρίζας. Καὶ σεις πῶς θὰ
ἀνθέξητε κατὰ τῶν ρευμάτων τῆς κοινωνίας
ὅταν ὀλίγον μεγαλώσητε; Πῶς ἄλλως ἢ
ὅταν αἱ συμβουλαι τῶν γονέων σας, τῶν δι-
δασκάλων σας, ριζωθῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ σας,

λοιπὸν ρίζας ρίζας! μικροὶ μου φίλοι, φρον-
τίσατε νὰ ἀποκτήσητε διὰ νὰ γίνηται ἀνθρωποὶ
καλοὶ καὶ πολῖται τέλειοι. ΣΤ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΠΟ

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Πί, πί, πί, περισσότερα
Με τὰ εὐμορφα πτερά
Ἐλα κάτω ἴσῃν αὐλή,
Ἄπ' τὴν στέγη τὴν ψηλή.

ΠΑΛΛΙΚΑΡΙ

Φουσανέλλο, πάλο, φέσι,
Περιπάτημα με χάρι,
Καὶ δακτυλιδένια μέση·
Γειά σου, γειά σου, παλλικάρι!

ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Τὴν κτωτέρω ἐπιστολὴν νεαροῦ μαθητοῦ πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του εὗρον πρῶτος κατ' ὄδον, ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ περιπάτου.

« Ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε,

« Ἐἶνε τώρα μία ἑβδομάς ἀφ' ὅτου ἐτελείωσα τὰς ἐξετάσεις μου. Προεβιβάσθην καὶ μεταβαίνω ἀπὸ τῆς Δευτέρας εἰς τὴν Τρίτην τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἢ, ὡς μοῦ ἀρέσει καλλίτερα νὰ λέγω, εἰς τὸ Σχολαρχεῖον.

« Δυστυχῶς ἐρέτος δὲν ἔλαβα καθὼς πέρυσι ἄριστα, ἀλλὰ λίαν ἰσχυρῶς ἔμωσ, διότι κανεὶς ἀπὸ τὴν τάξιν μας δὲν ἐπῆρε ἀνώτερον βαθμὸν.

« Σεῖς, Νίκο, μοῦ ἔγραψες, ἐτελειώσατε τὰς ἐξετάσεις σας ἐνωρίτερα, ἀλλὰ με λύπην μου εἶδον ὅτι δὲν ἐπροβιβάσθης· σοῦ εὐχόμεν ὅμως νὰ μὴ σοῦ συμβῇ πλέον αὐτὸ τὸ δυστύχημα, διότι μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν γίνεται δι' ἡμᾶς τοὺς μαθητὰς μεγαλειότερον δυστύχημα ἀπὸ αὐτό.

« Τὸ χαρτί διὰ τοὺς ἀετούς, τὸ χρωματιστό, διὰ τὸ ὅποιον μοῦ γράφεις, σοῦ τὸ στέλλω, ἀλλὰ, νὰ χαρῶ τὸν πατέρα, ἐντάπημα νὰ ὑπάγω μόνος μου νὰ τὸ ἀγοράσω.

« Παιδιά 14 χρόνων, καθὼς εἴμεθα ἡμεῖς τώρα, δὲν παίζουν πλέον ἀετούς.

« Κ' ἐγὼ θὰ παίζω τώρα εἰς τὰς παύσεις, ἀλλὰ παιγνίδια τὰ ὅποια δὲν εἶνε ἐντροπὴ νὰ τὰ παίζω.

« Ἦγόρασα χαρτί ἰγνογραφίας καὶ θὰ σχεδιάζω διάφορα σχέδια ὅπως εἴμπορῶ, ἔχι βέβαια πολὺ καλὰ, ἀλλὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ συνεθίσω.

« Θὰ μελετῶ βιολίον. Σεῖρες, Νίκο; ὁ Μπαμ-

πᾶς μου ἠγόρασε βιολίον. Λοιπὸν κ' ἐγὼ θὰ μελετῶ καὶ θὰ μάθω νὰ παίζω νὰ τὸν διασκεδάζω. Θὰ μελετῶ ὀλίγα γαλλικά, διότι, καθὼς ἀκούω καὶ μάς λέγει ὁ θεὸς Βασιλάκης, οὔτε χαμάλης δὲν εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ χωρὶς γαλλικά.

(Ἔβω εἶνε ὀλίγα γραμματὰ δυσανήγνωστοι, διότι εἶνε τὰ γράμματα λερωμένα. Φαίνεται ὅτι κάποιος ἐπάτησε τὴν ἐπιστολήν).

« Πολὺ ὄμως θὰ με εὐχαρίστη καὶ ἐν ἄλλο πράγμα.

« Ἡ Διάπλασις — εἰς τὴν ὁποίαν σ' ἔλαμα συνδρομητὴν — εἶδες ὅτι δημοσιεύει ὠραία αἰνίγματα καὶ ἄλλα νόστιμα, « παιδικὸν πνεῦμα », ὅπως τὰ λέγει Εἶδες; κάμνει καὶ διαγωνισμούς· λοιπὸν θὰ καταγίνωμαι νὰ γράφω ὠραία αἰνίγματα καὶ παιδικὸν πνεῦμα, καὶ νὰ διακρίνομαι καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς. Νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ τὸ ψευδώνυμόν μου διὰ

νὰ ἐννοῆς ὅσα γράφω ὅτι εἶνε ἰδιὰ μου. Τὸ ψευδώνυμον μου εἶνε... (Καὶ ἐδῶ εἶνε πατημένη ἡ ἐπιστολὴ καὶ εἶνε δυσανήγνωστον τὸ ψευδώνυμόν μου). Ἄμα βαρύνομαι ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ καταβαίω εἰς τὸν κήπὸν μας, ὅπου ἔχω χωρίσι ἕνα μικρὸν μέρος τὸ ὅποιον θὰ καλλιεργῶ. Ἐπειτα θὰ κόπτω με τὸ προανάκι ὠραία, ἕνα ξύλον μαλακὸν καὶ θὰ κάμνω ὠραία πράγματα καθὼς εἶνε καὶ ὁ κοπτήρ διὰ τὰ χαρτία τὸν ὅποιον σοῦ στέλλω.

Τρεῖς ὄμως φορές τὴν ἑβδομάδα ὠραία ὅπως μελετῶ μαθήματα τοῦ σχολείου, διότι εἶνε ἀνάγκη. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι πέρυσι τὸ καλοκαίρι δὲν εἶχα ἀνοίξει διόλου βιβλίον κατὰ τὰς παύσεις· λοιπὸν

ἄμα ἐπῆγα εἰς τὸ σχολεῖον τὴν ἑπάθα ἴσῃν τὸν ὑπηρετὴν μας τὸν Γιάννη ποῦ μεθούσε καὶ ἐπῆγαινε καὶ ζητοῦσε νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ τὸν ὑποδηματοποιὸν κρέας καὶ ἀπὸ τὸν βόττην γλυκίσματα. Ἔτσι κ' ἐγὼ πέρυσι με ἐρωτοῦσαν τί ἐστὶ κλάσμα καὶ ἐγὼ ἔλεγα τὸν ὀρισμὸν τοῦ πολλαπλασιασμοῦ.

Αὐτὰ λοιπὸν σκοπεῖω νὰ κάμω ἐρέτος τὸ καλοκαίρι· ἔτσι ὠφελοῦμαι, διασκεδάζω καὶ προξενῶ εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς γονεῖς μου.

Σὲ συμβουλεύω, Νίκο, νὰ κάμῃς καὶ σὺ τὰ ἴδια, διὰ τοῦτο μαζὶ με τὸ χαρτί διὰ τοὺς ἀετούς σοὶ στέλλω καὶ χαρτί τῆς ἰγνογραφίας.

Ὁ ἀγαπῶν σε ἐξάδελφός σου

ΑΛΕΞΑΝ (ἡ ἄκρα τῆς ἐπιστολῆς λείπει ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ μάθωμεν τὸ ἐπώνυμον τοῦ Ἀλεξάνδρου).

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς
ΔΗΜ. Κ. ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ

ΕΝΤΟΣ ἑνὸς κήπου ἦσαν ποτε φυτευμένα δύο ἡλιοτρόπια· τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν ἐφιλιώθη με τὸ μικρὸν κοράσιον τῆς γειτονικῆς οἰκίας, ἐν ᾧ τὸ ἄλλο, τὸ ὅποιον ἦτο φαντασμένον, ὅλην τὴν ἡμέραν πρὸς τὸν ἥλιον ἦτον ἐστραμμένον, νομίζον ὅτι δι' αὐτὸ μόνον ἐστραμμένον ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνάς του εἰς τὴν γῆν. Τὸ εὐπροσῆγαρον καὶ περιποιητικὸν ἡλιοτρόπιον συχνάκις ἔκυπτεν ἔξω ἀπὸ τὸ περίφραγμά του καὶ ἐχαίρετα τὸ μικρὸν κοράσιον. Ἀλλὰ ἦτο τόσο πολὺ ὕψηλόν ὥστε τὸ μικρὸν κοράσιον δὲν τὸ ἐφθανε καὶ ἔταν ἀκόμη ἐπάτει εἰς τὰ νότια του. Τὸ καλὸν ὄμως ἡλιοτρόπιον ἐκρέμα τότε ἐν ἐκ τῶν πλατέων του φύλλων, ἀπαράλλακτα ὡς νὰ ἠπλώνε πρὸς αὐτὸ τὴν χεῖρά του καὶ τὸ κοράσιον ἐλάμβανε τὸ φύλλον, ὅπως σεῖς λαμβάνετε τὴν χεῖρα κανενὸς φίλου σας, καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτὸ γλυκά, γλυκά.

— Καλημέρα, Ἠλιέ μου!

Μίαν ἡμέραν τὸ κοράσιον λέγει πρὸς τὸ ἡλιοτρόπιον— Ἐχετε εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς συστήσω τὴν κοῦκλάν μου; Τὸ ἡλιοτρόπιον ἔκλινε τὴν μεγάλην του κεφαλὴν, ὡς νὰ ἔλεγε Ναι! καὶ τὸ κοράσιον ἀνεσηκώθη ὅσον ἠδυνήθη ὑψηλά, ὕψωσε τὴν κοῦκλάν του καὶ τῆ τὴν ἐσύστησε. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔγιναν καὶ οἱ τρεῖς φίλοι, καὶ ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς πολὺ εὐτυχεῖς.

Τότε τὸ ἀκατάδεκτον ἡλιοτρόπιον εἶπεν εἰς τὸ εὐγενὲς ἡλιοτρόπιον.

— Τί τρελλό ποῦ εἶσαι! διατί δὲν παρατηρεῖς καὶ σὺ τὸν ἥλιον ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅπως κάμνω ἐγώ;

— Δυστυχισμένον ἄνθος, ἀπήνησε τὸ ἄλλο ἡλιοτρόπιον· βλέπε σὺ ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν λάμπην τοῦ ἡλίου· εἶσαι μόνον καὶ ἔρημον· δι' ἐμὲ λάμπεις καλλίτερα εἶνε νὰ με ἀγαποῦν καὶ νὰ ἀγαπῶ· ἐγὼ δὲν εἶμαι κατάμονον εἰς τὸν κόσμον, ὅπως σὺ· ἐγὼ ἔχω καὶ ἄλλους δύο ἡμεῖς εἴμεθα τρεῖς φίλοι.

* *

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΝ

ΘΑ ΔΩΡΗΣΩΜΕΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

Πρὸς πάντας, ὅσοι ἐκ τῶν νῦν συνδρομητῶν « τῆς Διαπλάσεως » ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ νέον ἔτος πρὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1882, καθὼς καὶ πρὸς πάντας τοὺς νέους συνδρομητάς, ὅσοι θὰ ἐγγραφῶσι διὰ τὸ προσεχές ἔτος ἐπίσης πρὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1882.

Τὸ νέον τοῦτο βιβλίριον ἀποτελούμενον ἐξ 100 περίπου σελίδων καὶ συντεταγμένον μετὰ πολλῆς χάριτος ἐπίτηδες διὰ τοὺς μικροὺς φίλους « τῆς Διαπλάσεως » ὑπὸ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΑΥΤΗΣ, θὰ περιέχη: ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ΔΙΑΛΟΓΟΥΣ, ΔΡΑΜΑΤΙΑ, ΠΟΙΗΜΑΤΑ, θὰ στολίζεται μὲ ὠραίας ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ καὶ μὲ θελκτικωτάτην ΜΟΥΣΙΚΗΝ.

Τυπογραφικῶς δὲ θὰ εἶνε κομψότατον καὶ λίαν φιλόκαον, διότι, ὅπως καὶ αἱ πέρυσι δωρηθεῖσαι « Παιδικαὶ Σελίδες », αἱ ὁποῖαι τοσοῦτον κατέθελξαν καὶ κατενθουσίασαν τοὺς μικροὺς φίλους « τῆς Διαπλάσεως », θὰ τυπωθῆ καὶ τὸ βιβλίριον τοῦτο ἐν τῷ τυπογραφίῳ Ἀνδρέου Κορομηλά.

Ἐλπίζομεν ὅτι πάντες οἱ συνδρομηταὶ « τῆς Διαπλάσεως » θὰ σπεύσωσι ν' ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγκαίρως, ὅπως ἀποκτήσωσι τὸ δικαίωμα νὰ λάβωσι τὸ ὠραῖον τοῦτο δῶρον· καὶ συγχρόνως ὅτι θὰ φροντίσωσιν ὥστε, πᾶς φίλος των τὸν ὅποιον γνωρίζουν ὅτι δὲν εἶνε συνδρομητῆς « τῆς Διαπλάσεως » νὰ τὸν πείσωσι νὰ ἐγγραφῆ τοιοῦτος πρὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1882.

Καὶ οὕτω γνωρίζετε τί θὰ συμβῆ;

Οἱ μικροὶ μας φίλοι ἀκουσίως καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωσι θὰ κάμουν δῶρον εἰς τοὺς φίλους των τὸ χαριτωμένον βιβλίριον. Διότι, ὅσους θὰ πείσωσι νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ πρὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου, θὰ τοὺς ἴδωσι νὰ ἔχωσι κτήμα των τὸ βιβλίριον « τῆς Διαπλάσεως ».

Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι, ἐκτὸς τῶν μικρῶν μας φίλων, καὶ πάντες ἐπίσης οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ ἐκτιμῶντες τὸν σκοπὸν « τῆς Διαπλάσεως » θὰ ἐνεργήσωσι καὶ πάλιν ὑπὲρ τῆς εὐρυτέρας αὐτῆς ἐξαπλώσεως, πεπειθότες ὅτι, ὅταν αἱ ἐνέργειαι των ἀπολήξωσιν εἰς τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα ὥστε οἱ σήμερον ὑπερτετραχισχίλιοι συνδρομηταὶ ν' ἀνέλθωσιν εἰς δέκα χιλιάδας, θὰ ἴδωσι « τὴν Διάπλασιν » ἐκιδιδόμενην δις τοῦ μηνός, ἀνευ ἀξήσεως τῆς συνδρομῆς.

Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συναποστέλλομεν μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἀγγελίαν ἐλπίζοντες ὅτι θὰ μᾶς ἐπιστραφῆ αὕτη ἐγκαίρως καὶ μετ' εὐχαρίστου ἀποτελέσματος.

Ἡμεῖς δὲ θέλομεν προσπαθῆσαι ν' ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ἐξακαλούθησιν ταύτην τῆς πρὸς « τὴν Διάπλασιν » δεικνυομένης συμπαθοῦς εὐνοίας, ἐπιδιώκοντες τὴν τελειοποίησιν αὐτῆς.

ΔΙΑΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως σημειοῦμεν ὅτι, ὅσοι ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ κ. κ. ἀνταποκριτῶν μας λάβωσι συνδρομὰς διὰ τὸ νέον ἔτος ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας παρὰ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ λάβωσι τὴν δωρεὰν αὐτὴν, δὲν ἀρκεῖ νὰ μᾶς ἀναγγεῖλωσι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ πρέπει καὶ τὸ ἀντίτιμὸν τῶν συνδρομῶν αὐτῶν νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν ἐπίσης ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας. Διότι μόνον εἰς ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὴν συνδρομὴν θὰ λάβωμεν πρὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1882, ὑποσχόμεθα νὰ δωρήσωμεν τὸ βιβλίριον. Ὡστε δε φροντίσωσι καὶ οἱ διὰ τῶν ἀνταποκριτῶν μας λαμβάνοντες « τὴν Διάπλασιν » συνδρομηταὶ, νὰ δώσωσι εἰς αὐτοὺς ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των ὅπως προφθάσωσι καὶ οὗτοι νὰ μᾶς τὴν πέμψωσιν ἐντὸς τῆς προθεσμίας.

Η ΔΙΕΓΟΥΝΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ « ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Θερμῆ παράκλησις. Σήμερον, μικροὶ μου φίλοι, θὰ σᾶς ζητήσω πρώτον, ποῦτον μίαν χάριν: Θερμῶς σᾶς παρακαλῶ ν' ἀναγνώσῃτε μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὴν ἀνωτέρω δὴλωσιν τῆς Διευθύνσεως καὶ νὰ φροντίσωτε νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς αὐτήν. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μοὶ ἀρνήσῃτε τὴν χάριν ταύτην ἀφοῦ μάλιστα ἐν τῇ δηλώσει ταύτῃ περὶ οὐδενὸς ἄλλου πρόκειται εἰμὴ περὶ τῆς ἐξακαλούθησεως καὶ κατὰ τὸ προσεχές ἔτος τῶν πρὸς ὑμᾶς ἐπισκέψεών μου ἀπὸ τὰς ὁποίας τόσον πολλὴ εἶθε καὶ σᾶς εὐχαριστημένοι ἴσον καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν θερμὴν ἀγάπην σας ἣν μοὶ ἐδείξατε μέχρι τοῦδε. Ἀναγνώσατέ τὴν λοιπὴν! ἀναγνώσατέ τὴν ὀλόκληρον καὶ προσεχτικῶς!

Πολλοὶ ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων μοὶ εὐχονται νὰ εἶνε τυχερὸν τὸ νέον Γραφεῖόν μου, τόσον τυχερὸν ὥστε πολὺ ταχέως νὰ ἀνέλθῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν μου εἰς δέκα χιλιάδας διὰ νὰ δύναμαι νὰ σᾶς ἐπισκέπτομαι δις τοῦ μηνός. Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὰς εὐχαιρῶν σας εὐχάς, ἀγαπητοὶ μου φίλοι! ἀλλὰ ἐστὶ βέβαιον ὅτι ἐγὼ πολὺ ὀλίγον πιστεύω εἰς τὴν τύχην· ἐάν δὲ κατορθωθῇ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον καὶ σᾶς καὶ ἐγὼ ἐπιθυμοῦμεν: ἡ αὔξησις δηλαδή τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν, τοῦτο δὲν θὰ τὸ ὁρῶμαι εἰς τὸ τυχερὸν τοῦ νέου Γραφείου, ἀλλ' εἰς τὴν πρὸς με ἀγάπην τῶν φίλων μου καὶ εἰς τὰς δραστηρίους ἐνεργείας των πρὸς ἀπόκτησιν νέων συνδρομητῶν.

Φίλε μου Ραζαπλάν-πλάν-πλάν, τὴν πρὸς τὸν Φωτοδόλον Ἀστέρᾳ ἐπιστολήν σου δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἀποστείλω, διότι δὲν ἐπέθῃκα ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὴν εἰς Τρίπολιν ἀποστολήν της γραμματώσημον. Ἠγὼ δὲν εἶμαι τόσον πλουσία ὥστε νὰ ὑποβάλλωμαι εἰς τὴν δαπάνην ταύτην.

Ἡ Μικρὰ Σεισουρήθρα δὲν θέλει, λέγει, νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομά της εἰς τὴν Λεργαίαν Ἰδρα. διότι δὲν εἶνε Ἡρακλῆς καὶ φοβεῖται μὴ τὴν καταβροχθίσῃ καὶ τότε «ἀντίο, ταλαίπωρος Μικρὰ Σεισουρήθρα...» οὕτως εἰς τὴν Μικρὰν Μέλισσαν τὸ λέγει, διότι θὰ τὴν κεντρώσῃ. Εἰς τὴν Πανσέλληνον ὅμως τὸ λέγει,

διότι τὴν ἀγαπᾷ, ἐπειδὴ τῆς φωτίζει τὴν φωνεάν, τὴν ὅποιον τῆς ἀρέσκει νὰ κτίξῃ εἰς κυπαρίσσια. — Ἀλλὰ, Μικρὰ μου Σεισουρήθρα, ἡ Πανσέλληνος εἶνε πολὺ ὑψηλὰ καὶ διὰ ν' ἀκούσῃ τὸ ὄνομά σου πρέπει νὰ φωνάζῃ πολὺ δυνατὰ καὶ τότε... ἀντίο ταλαίπωρος Μικρὰ Σεισουρήθρα! νομίζεις ὅτι εἶνε κωφὴ ἡ Λεργαία Ἰδρα;

Παρὰ πολὺ εὐχαιριστήθῃ « ἡ Διάπλასις » λαβοῦσα τὴν φωτογραφίαν τοῦ δραστηρίου φίλου της Μιλτιάδου Γ. Βιτιάδου.

Ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιρτζίας πέμπουσι τὰ συγχαρητήρια των εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας κατὰ τὸν δεύτερον διαγωνισμόν.

Ὁ Δελφὶν καὶ τὸ Ὀράνιον Τόζον ἀσπάζονται τὸν Ἀσπροποταμίτην καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ μάθωσιν ἐάν κατὰγέται καὶ αὐτὸς ὅπως καὶ ἐκεῖνο ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ Ἀσπροποταμίτου.

Ἡ Ὠραία Ἑλλάς ἀσπάζεται τὴν φίλην μου Σοφίαν. — Ποίαν Σοφίαν; ἔχω πολλὰς παρὰ πολλὰς φίλας με αὐτὸ τὸ ὄνομα — καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τῇ φανερώσῃ τὴν ἡλικίαν της καὶ τὸν λόγον δι' ἐν δὲν ἔλαβε ψευδώνυμον. — Ἄς ἴδωμεν ποία ἀπὸ ὅλας τὰς Σοφίας θὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος, διότι οὕτως ἐγὼ δὲν εἰσέχω πρὸς ποίαν ἀπὸ ὅλας ἀποτείνεται.

Ὁ Ραζαπλάν-πλάν-πλάν ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθές ὄνομα τῆς Μικρᾶς Σεισουρήθρας καὶ τὸ τοῦ Βορείου Σέλας, ἡ Μυρσίνη τὸ τῆς Μικρᾶς Σεισουρήθρας, ἡ Μορμὴ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀληθές ὄνομα τῆς Λαρναίας Ἰδρας, ὁ Φωτοδόλος Ἀστὴρ τὸ τῆς Μορμῆς, ὁ Μακρόουρος Κομήτης τὸ τοῦ Νέου Κομήτου καὶ τὸ τοῦ Κομήτου, ἡ Κωνὴ Χρυσάλλις τὸ τῆς Μικρᾶς Σεισουρήθρας, τῆς Μικροῦλας Τραλοῦ καὶ τῆς Ροδοδακτύλου Ἡοῦς. Ὁ δὲ Διον. Γ. Ξανθὸς προσφέρει τὰ σεβάσματά του πρὸς τὴν ἀξιοτίμον Μυρρῶν Σεισουρήθραν. Πάντες δὲ οἱ ἄνω, ἐρωτώντες ἀσπάζονται συγχρόνως τοὺς ἐρωτωμένους.

Ἡ Διάπλასις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Νίκον Τριανταφυλλίδην, Ἰωάννην Καγκάδη, Ἑλλά-

δοτρώσιον, Δερβισοπούδαν, Μικράν Σεισουργήθραν, Κρατήν Χρυσολίδα, Μοραίνην, Ξωραίαν Έλλάδα, Ασπροταμίτην, Χρυσοπέριον, Δετόν, Νέον, Κομίτην, κλπ. κλπ. κλπ.

Πολλὰ λύσεις καὶ ἐπιστολαὶ ἐφάσαν πολὺ ἀργὰ καὶ δὲν προφάνως σήμερον οὐτε τὰ δνόματα νὰ δημοσιεύσω οὔτε ν' ἀπαντήσω. Αὐτὸν εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΞΗΧΕΙΞ

136. Ἑλλησποσύμφωνον: ε'—ε'ε'—α'—ε'ε'—α'—η'—αι—α—α—α'—α—ου'—ε—ου'—α—ι—α'—α'—ω'—η—η'—α'—η—α—η'—η—α'—α—αι—α—α—α—ου'—α—α'—α'—ω'—α—η—α'—α'—α—ω—η—η'—η'—α—α—αι—ε.

Ἐπιτάλη ἐκ τῆς Ἡλικῆς Ἀκτίας.

137. Συλλαβόγραφος: Τὸ πρῶτόν μου εὐρίσκαται εἰς τὰς προθέσεις, τὸ δευτέρον μου εἰς τὸ ἀλφάβητον, τὸ σύνολόν μου εἶναι νήσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπιτάλη ἐκ τῆς Καλλιπελοπόλεως Ἀθῶνος.

138. Συλλαβόγραφος: Τὸ πρῶτόν μου στενάζει, τὸ δευτέρον μου τὸ βέβηλον εἰς τὸ φαγητόν καὶ τὸ ὅλον μου τὸ τρώγουν.

Ἐπιτάλη ἐκ τῆς Μικρῆς Σεισουργήθρας.

139. Λεξίγραφος: Μὲ κεφαλὴν εὐρίσκαται εἰς τὸ ἀλφάβητον, ἄνευ κεφαλῆς εἰς τὴν κεφαλὴν σου.

Ἐπιτάλη ἐκ Παιδείας ἐκ Π. Κ. Ἀποστολίδου.

140. Λεξίγραφος: Ποῖα νήσος γεννᾶται ἐκ τῆς καρατομήσεως ἄλλης νήσου;

Ἐπιτάλη ἐκ τοῦ Δάκμονος καὶ τοῦ Φιντίας.

141. Λένιγμα:

Τί πνευματικὴ τροφή, ἂν τοὺς στίχους μου διαβάξης! Τί στομαχικὴ τροφή, ἂν σὲ πιάτο σου μὲ βάζξης!

Ἐπιτάλη ἐκ τοῦ Μικροῦ Σεισουργήθρου.

142. Λένιγμα:

Μὲ φαρμακείας, μ' ἀλατικείας Σὰν μὲ βράσης μὲ λαδώνης,

Κ' εἶτα μὲ καταβροχθίξεις, Ἄλλ' ἀναγραμματισμένον σὲ Ταμεῖον μὲ πληρώνεις.

Ἐπιτάλη ἐκ τοῦ Μικροῦ Λεμβούχου.

143. Παίγιον: Τραίχει ὁ λαός;

Ἐπιτάλη ἐκ τοῦ Ἀρματίου.

144. Ἀριθμητικὴ ἐρώτησις: Πόσον εἶναι τὸ 1/4 τοῦ 1/4 τῶν 4;

Ἐπιτάλη ἐκ τοῦ Μουσουργίου.

145. Λογοπαίγιον: Πόσον σχῆμα τῆς Γεωμετρίας εἶναι γλυκύτερον;

Ἐπιτάλη ἐκ τῆς Ἄνοις Μιχαλοπούλου.

146. Λογοπαίγιον: Ποῖον γράμμα τοῦ ἀλφάβητου εἶναι ὑψηλότερον;

Ἐπιτάλη ἐκ τοῦ Ἀρματίου καὶ τοῦ Ἀριστοκρίτου.

147. Λογοπαίγιον: Πόσα κόμη τῆς Ἑλλάδος τρώγεται καὶ πρὸ πάντων τὴν τεσσαρακοστήν;

Ἐπιτάλη ἐκ Γεωργ. Π. Δουμάκη.

148. Ἀπροσδόκητον: Πόσον εἶναι τὸ ἀντίθετον τῆς ἀράς;

Ἐπιτάλη ἐκ τοῦ Συλλογισμοῦ.

149. Ἀπροσδόκητον: Διατί πηγαινόμεν εἰς τὴν ἀγυρᾶν;

Ἐπιτάλη ἐκ τοῦ Ἀπόρου Παιδός.

ΛΥΞΕΙΞ

123. Ὅστις ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τὸν ἑαυτοῦν του, καὶ μόνον περὶ ἑαυτοῦ φροντίζει, ἀντὶ νὰ ὠφεληθῇ βλέπεται ὑπὸ τοῦ ἐγωϊσμοῦ του, καθιστόμενος μισητὸς καὶ ἀποτρόπος. — 124. Δύστηνος. — 125. Ἀστραπή. — 126. Θεός-Θεός. — 127. Ἰρις-Ἰρις. — 128. Ἦτο 70 ἐτῶν. — 129. Τὴν λέξιν λαβῆ (δύστη λαμβάνομεν τὸ 1ον 3ον 4ον 5ον στοιχείον τῆς λέξεως ἀλφάβητου καὶ ὄχι τοῦ Ἀλφαβήτου). — 130. Ὁ Ὠκεανός. — 131. Τὸ (Βῆτα, ἦτα, τα, α, ὡς καὶ τὸ Ζ, καὶ τὸ Θ. — 132. Ἀγνιστία. — 133. Γ-Τ. (γάτα). — 134. Νῆλος (μῦλος). — 135. Τρέκαλλα.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀκανθουλῆς 8.—Ἀνδρουλάκης Γ. Κ. 4.—Βουρλάκος Δ. 3.—Βουσκοδόκη Μαρ. 7.—Γέρων τοῦ Ἰμμητοῦ 10.—Δάμων καὶ Φιντίας 11.—Δελφῆς Σ. Ἀλ. 9.—Δουμάκης Π. Γ. 7.—Ἕλλην τοῦ Ὀλύμπου 12.—Ἐσπερος 10.—Ζαίμη Θ. Ἐλ. 10.—Ζήκος Δ. Π. 2.—Ζῆτος ὁ Μολοσσός Β. Στ. 3.—Κουρτίδης Π. Π. 12.—Κρασσὸ Σαρ. 7.—Λεοντίδης Ι. Στ. 10.—Μαρτίνο Ἑλένη 6.—Μικρὴ Σεισουργήθρα 11.—Μπουρτζοδολαχος 10.—Μυραίνη 11.—Περιγητῆς Κοντοπούλης 1.—Σεράτος Ἀλεξάνδρα 4.—ΒΡΑΙΔΑΣ: Ἀεφάκη Θ. Ζωή 12 η', 10.—ΔΟΞΑΤΟΥ: Βραχόρη Κ. 2 η'.—ΑΕΩΝΙΔΙΟΥ: Μακρομυγᾶλου Μ. Ἄννα 5 η'.—ΚΩΝΣΤ/ΠΟΛΕΩΣ: Δερβισοπούλα 5.—Κουρτίδης Π. Ἀριστοδήμος καὶ Καρτέσιος 4 η', 9.—Κατζίηργάκης Εὐστρ. Φρ. 13 η'.—ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Παράδεισον Πτηνὸν 6.—ΜΥΡΙΟΦΥΤΟΥ: Τζάν Ν. Καλλιρρόη 9.—ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Μελοσσηνός Ἰω. Γρ. 10.—Μορμὸ 8.—Ραταπλάν 9.—ΠΑΤΡΩΝ: Ρεδιάδης Περ. καὶ Θερσιά 8.—ΠΟΡΟΥ: Παπαδοκασίλειου Ὁλιῶν 9.—ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Πρακλειδῆς Σ. Γ. 3 η'.—Καφομπέλης Γ. Ἰω. 8.—Ξανθός Ε. Μ. 11.—Πεπερούνα Α. Εὐαθ. 9.—ΣΥΡΟΥ: Καγκάδη Ἰωάννα 10.—Καλιμασιώτου 1. Ἐλένη 4.—Καλλιμασιώτου Γ. Α. 3.—Μαρκάτου Φ. 4.—ΤΑΓΓΑΝΙΟΥ: Ἠλακτρικὸν Φῶς 12 η'.—ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Μακρόρουσ Κομήτης 12.—Φωτοδόλος Ἀσπὴρ 12.—ΓΑΡΑΣ: Τζάβας Κ. Ἰω. 12.—ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Δελφῖν 11.—Οὐράνιον Τόξον 11.—ΧΙΟΥ: Βιταΐδης Μελιτιάδης 3.

Οἱ μὲν τοῦτε ἐπιθέτοντες δύο τόποι τῆς ἀσπλάστως τῶν Παίδων, τῶν ἐτῶν 1879 καὶ 1880 οἱ δὲ τοῦτε συμπληροῦντες εἰς τὴν πύξιν χαρακτηρομ. φρ. 8, χαρακτηρομ. φρ. 8. Ἀποστέλλονται καὶ διὰ τοῦ ταχυδρομίου, ἂν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν ἀποσταλέωι τὸ ταχυδρομικὸν τέλη: λιπὰ 3 δι' ἑκάστου ἀδειῶν τέλη, 50 δι' ἑκάστου διδιδιμῶν καὶ 60 διὰ τοὺς ἀντιγραμματούς.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ἐν τῇ Γραμματῇ αὐτῇ: Ἐκαστος τόμος πωλεῖται: ἄδτος φρ. 2 1/2, χαρακτηρόμενος φρ. 3 1/2, χαρακτηρομ. φρ. 5. Οἱ δὲ τοῦτε συμπληροῦντες εἰς τὴν πύξιν χαρακτηρομ. φρ. 8, χαρακτηρομ. φρ. 8. Ἀποστέλλονται καὶ διὰ τοῦ ταχυδρομίου, ἂν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν ἀποσταλέωι τὸ ταχυδρομικὸν τέλη: λιπὰ 3 δι' ἑκάστου ἀδειῶν τέλη, 50 δι' ἑκάστου διδιδιμῶν καὶ 60 διὰ τοὺς ἀντιγραμματούς.

Συνδρομὴ ἐτησίαν καὶ μόνον προσληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ κτῆς διαπλάστως τῶν Παίδων ἀρχοῦνται τῆν 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τῆν 31 Δεκεμβρίου.

Συνδρομητοὶ ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἰσχυρὴν καὶ λαμβάνουσι τὸ φυλλάδιον ἐκ τοῦ πρώτου αριθμοῦ τῶν τριμήνων ἔτους.

Εἰς τοὺς προμηθειόνας καὶ πρὸκαταλλήλους 10 ἡὼς 12 συνδρομαὶ στέλλονται ἐν εὐλόγῳ δωρεῶν καὶ ὄντι ἐν ἔτος. Ἀρτίται δ' ἔκπαισι; δωρ. 20 καὶ τὰς 100 εἰς τοὺς προμηθειόνας καὶ ἰσχυροὺς συνδρομαὶ τῶν 12. — Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσώμων ἑλληνικῶν, γαλλικῶν καὶ ἀγγλικῶν, ἂν δὲ εἶναι πολλὰ διὰ χαρακτηρομμάτων τῆς Ἑλληνικῆς Τραπέζης—οὗσι δὲ καὶ τῆς Ἰουλικῆς—δι' ἐπιστολῶν, διὰ χρησῶν νομισμάτων. Αὐθιμῶνται δὲ κα' αὐτίται εἰς Ἀθήνας πρὸς τὴν διευθυντὴν κτῆς ἀσπλάστως τῶν Παίδων.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΦΑΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ἐν ὄψι Βουραγλιεστίας, ἀφθ. 25 ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας Ῥόμβης, ἐν Ἀθήναις.